

Arrest

nr. 294 450 van 20 september 2023
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: 1. X (RvV X)
2. X (RvV X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 13 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2023.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoekster), die beweert afkomstig te zijn uit Bosnië-Herzegovina en van Roma-origine te zijn, dient samen met haar echtgenoot (gekend onder rolnummer RvV X) en in naam van de vergezellende minderjarige kinderen, waaronder tweede verzoekende partij (hierna: verzoeker), op 12 november 2002 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 4 augustus 2003 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in hoofde van verzoeksters familie een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing wordt door de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen bevestigd op 29 januari 2004, beslissing die door de Raad van State conform wordt verklaard in zijn arrest van 29 maart 2005.

1.2. Inmiddels meerderjarig, dient verzoeker op 10 april 2009 zelf een verzoek om internationale bescherming in. Omwille van de verstandelijke handicap van verzoeker wordt beslist zijn dossier volledig te linken aan dat van zijn vader, die op dezelfde dag een (tweede) beschermingsverzoek indient. Op 4 mei 2009 weigert de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid het tweede verzoek van zijn vader en het eerste verzoek van verzoeker zelf in overweging te nemen.

1.3. Op 1 september 2017 dienen zowel verzoekster als verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker steunt zich integraal op dezelfde motieven als verzoekster. Op 22 maart 2018 beslist de commissaris-generaal ten aanzien van beiden tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen wordt geen beroep ingediend.

1.4. Op 21 september 2022 dienen zowel verzoekster als verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal beslist op 9 februari 2023 tot de niet-ontvankelijkheid van de beide, volgende, beschermingsverzoeken. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 13 februari 2023 aangetekend worden verzonden.

1.5. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

*Volgens uw verklaringen bent u een Rom en bent u afkomstig uit Banja Luka, Bosnië-Herzegovina. U was (traditioneel) gehuwd met V.H. en heeft samen zes kinderen: D. (o.v. x.xxx.xxx), A. (o.v. x.xxx.xxx), M. (o.v. x.xxx.xxx), S. (o.v. x.xxx.xxx), M. en Z. Op 12 november 2002 diende u samen met uw gezin een **eerste verzoek om internationale bescherming** in in België – Z., M., S. en M. waren toen nog minderjarig en volgden uw procedure; A. en D. (met zijn echtgenote) waren toen al meerderjarig en dienden toen in eigen naam een asielaanvraag in. U verklaarde bij uw eerste verzoek dat u, omwille van de oorlog in Bosnië, samen met uw familie Bosnië verliet, richting Montenegro. Daar woonde u samen met uw familie in een barak in Rozaje. Uw echtgenoot verkocht in Rozaje oude metalen. Omdat de politie zei dat u moest terugkeren naar Banja Luka, vertrok u uiteindelijk samen met uw familie richting België, waar u 7 november 2002 aankwam. Op 4 augustus 2003 nam het Commissariaat-generaal in hoofde van u, uw echtgenoot en uw kinderen een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, omdat er door talrijke tegenstrijdigheden geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw asielerelaas. Die beslissing werd door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen bevestigd op 29 januari 2004. Deze beslissing werd door de Raad van State in haar arrest van 29 maart 2005 conform verklaard. Uw echtgenoot diende op 10 april 2009 een tweede asielaanvraag in, net als uw intussen meerderjarige zoon M. maar zonder u. Op 4 mei 2009 weigerde Dienst Vreemdelingenzaken zijn tweede asielaanvraag en de asielaanvraag van M. in overweging te nemen. Op 1 september 2017 diende u zich opnieuw aan bij Dienst Vreemdelingenzaken, samen met uw zoon Mu. en twee kinderen van uw zoon D.: N. (o.v. x.xxx.xxx) en A. (o.v. x.xxx.xxx). U diende een **tweede verzoek om internationale bescherming** in voor zichzelf en M. (die mentaal gehandicapt is), en een eerste verzoek in naam van N. en A. U verliet sinds uw komst naar België in 2002 het land niet meer. U verklaarde sinds zeven of acht jaar gescheiden te leven van uw partner. Uw zoon D. keerde acht jaar geleden naar Bosnië terug met zijn gezin. Enkele dagen voor u uw tweede verzoek indiende kwamen N. en A. bij u aan. U verklaarde niet naar Bosnië te kunnen terugkeren omdat u er niets had, omdat u gehandicapt was en omdat u vreesde dat de Serviërs u zouden doden. U had van Bosnië geen identiteitsdocumenten – de documenten die u had waren verbrand – en u kon er ook geen verkrijgen. Uw verzoek werd op 22 maart 2018 geweigerd door het Commissariaat-generaal. U ging hiertegen niet in beroep. Zonder het land te hebben verlaten, diende u op 21 september 2022 een **derde verzoek om internationale bescherming** in, samen met uw zoon M. U verklaarde zich voor uw verzoek te baseren op dezelfde problemen die u reeds eerder aanhaalde. Zou u in Bosnië een huis hebben en nog jong zijn, dan zou u niet naar België gekomen zijn. U heeft geen documenten, geen nationaliteit, geen geld, en wordt als Roma gediscrimineerd. U en uw zoon zijn ziek en u kan geen medische behandeling betalen. Ter staving van uw verzoek legde u enkele medische documenten neer, waaruit blijkt dat u lijdt aan een tremor en gehoorproblemen.*

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Voor zo ver u gezondheidsproblemen heeft, dient opgemerkt te worden dat nergens uit de ingediende medische attesten blijkt dat u ten gevolge hiervan niet op volwaardige wijze kan deelnemen aan onderhavige procedure.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw vorige verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat u, net als bij uw eerste verzoek, geen duidelijkheid verschaftte over uw werkelijke identiteit, uw verblijfplaatsen en uw verzoeken in andere landen (waarbij u zich trouwens bediende van een andere identiteit en in het bezit was van identiteitsdocumenten) en u intentioneel trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden. Er werd geen geloof gehecht aan uw verklaringen omtrent het ontbreken van identiteitsdocumenten en u toonde geenszins aan dat het voor u onmogelijk zou zijn om identiteitsdocumenten van Bosnië-Herzegovina te verkrijgen. Voorts werd er opgemerkt dat mogelijke gevallen van discriminatie van Roma binnen de Bosnische context in het algemeen niet beschouwd konden worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en er ook geen sprake was van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zelfs indien het aannemelijk was dat u bij terugkeer naar Bosnië problemen zou kennen met de Servische bevolking, dan nog werd vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte dat u voor eventuele problemen in geval van een terugkeer naar Bosnië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Bosnië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. U tekende tegen deze beslissing geen beroep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidig verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan. U verklaarde geen nieuwe elementen te hebben en zich te beroepen op dezelfde problemen die u reeds eerder aanhaalde. U heeft in Bosnië niets meer, u heeft er geen rechten, geen huis, u heeft geen documenten, geen nationaliteit, geen geld. U en uw zoon zijn ziek en u kan geen medische zorgen betalen (verklaring volgend verzoek, vraag 17, 20, 24). Er wordt opgemerkt dat u in het kader van uw huidige verzoek geen enkele verklaring aflegde of geen enkel document neerlegde om de vaststellingen aangaande uw identiteit, nationaliteit en verblijfplaatsen, die bij uw vorig verzoeken werden gemaakt, om te keren. Deze vaststellingen blijven dan ook gelden.

Het loutere feit dat u geen huis en geen geld heeft in Bosnië-Herzegovina ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Wat betreft de door u aangehaalde discriminatie van Roma in Bosnië, wordt verwezen naar de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Bosnië-Herzegovina Algemene Situatie van 6 januari 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_bosnieherzegovina_algemene_situatie_2022_0106.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), die aantoont dat hoewel heel wat Roma in Bosnië-Herzegovina zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, deze situatie evenwel het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Bosnië-Herzegovina, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden

gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Bosnische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Bosnië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Bosnische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Dit leidde reeds tot vooruitgang op het vlak van burgerlijke registratie en huisvesting. Om de integratie van de Roma in de samenleving te verbeteren worden in Bosnië-Herzegovina vanuit de diverse overheden al vele jaren actieplannen aangenomen die erop gericht zijn de kansen op de arbeidsmarkt en de toegang tot gezondheidszorg, het onderwijs en de huisvesting te verbeteren (bijvoorbeeld de Roma Strategie de actieplannen voor de periode 2017-2020, 2018-2022 en 2021-2025). Bovendien heeft land in 2019 ook de Poznan-Verklaring (een verbintenissen uit juli 2019 van de Balkanlanden i.v.m. de integratie van Roma) onderschreven. Op federaal- en entiteitsniveau zijn er nationale minderheidsraden (Roma Comités) die op regelmatige basis samenkomen. Het ministerie voor Mensenrechten en Vluchtelingen (MHRR) beschermt ook Roma tegen discriminatie en behandelt hun klachten. Om de implementering en de efficiëntie van de beleidsplannen in verband met de Roma in de westelijke Balkan en ook de principes van goed bestuur en lokale participatie hierbij te ondersteunen, hebben de Raad van Europa en de EU in 2017 samen het zogenoemde ROMACTED-steunprogramma opgezet. Op 20 maart 2018 heeft de officiële lancering plaatsgevonden van het ROMACTED programma in Bijeljina, Brcko, Donji Vakuf, Gradiška, Kakanj, Prnjavor, Travnik, Tuzla, Visoko en Vukosavlje. In de daaropvolgende jaren heeft ROMACTED als drijvende kracht gefungeerd bij het opzetten van workshops met als doel het nationale actieplan lokaal beter te implementeren. Het ROMACTED-programma is gericht op het opbouwen van politieke wil en aanhoudende beleidsbetrokkenheid van lokale autoriteiten om democratisch lokaal bestuur en empowerment van lokale Romagemeenschappen te versterken. Concreet betekent dit ook dat in de periode 2018-2019 een groot aantal lokale initiatieven, samenwerkingsverbanden en synergiën op poten zijn gezet, zoals onder meer initiatieven in verband met huisvesting, energievoorzieningen, onderwijs, verkiezing van de Romavriendelijkste burgemeester van Bosnië-Herzegovina en de versterking van onderwijscapaciteiten voor Romakinderen. Op 19 oktober 2021 is in Bosnië-Herzegovina de tweede fase van het ROMACTED-programma "Promoting good governance and Roma empowerment at local level" gelanceerd. Er zijn in Bosnië ook meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Al die organisaties zijn via allerlei projecten actief in de versterking van de sociale, educatieve, professionele, juridische situatie of de gezondheidstoestand van de Roma. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Bosnische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Bosnië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Bosnische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De door u ingeroepen medische problemen van uzelf en uw zoon, die u overigens slechts staaft met enkele documenten waaruit blijkt dat u lijdt aan een tremor en gehoorproblemen, en het feit dat u geen medische zorg kan betalen houden geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Het verzoek van uw zoon M. werd eveneens niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

1.6. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom en bent u afkomstig uit Banja Luka, Bosnië-Herzegovina. U bent de meerderjarige zoon van V. en H.H. (o.v. x.xxx.xxx). Op 12 november 2002 diende uw gezin voor een **eerste verzoek om internationale bescherming** in in België – uzelf en uw broers Z., M. en S. waren toen nog minderjarig en volgden de procedure van uw ouders; uw zus A. en broer D. (met zijn echtgenote) waren toen al meerderjarig en dienden toen in eigen naam een asielaanvraag in. Op 4 augustus 2003 nam het Commissariaat-generaal in hoofde van uw familie een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, omdat er door talrijke tegenstrijdigheden geen enkel geloof kon worden gehecht aan het asielrelaas van uw familie. Die beslissing werd door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen bevestigd op 29 januari 2004. Deze beslissing werd door de Raad van State in haar arrest van 29 maart 2005 conform verklaard. Uw vader diende op 10 april 2009 een tweede verzoek in, en op dezelfde dag diende u **in eigen naam een eerste verzoek** in. Uw vader verklaarde hierbij dat u verstandelijk gehandicapt was. De dossierbehandelaar van Dienst Vreemdelingenzaken bevestigde dat het niet mogelijk was een gehoor van u af te nemen. Bijgevolg werd uw dossier volledig gelinkt aan dat van uw vader. Op 4 mei 2009 weigerde Dienst Vreemdelingenzaken het tweede verzoek van uw vader evenals uw eerste verzoek in overweging te nemen. Op 1 september 2017 diende u zich, samen met uw moeder, opnieuw aan bij Dienst Vreemdelingenzaken. Uw moeder diende in naam van zichzelf, van u, en van uw neef A. en nicht N. (de kinderen van uw broer D.) een verzoek om internationale bescherming in. Het ging om uw **tweede verzoek** in eigen naam. Uw moeder bevestigde dat u verstandelijk gehandicapt was en stelde dat het voor u, net zo min als voor haar, niet mogelijk was om in Bosnië-Herzegovina te wonen. Er werd vastgesteld dat u uw verzoek integraal steunde op de motieven die door uw moeder werden aangehaald. Uw verzoek en dat van uw moeder werden op 22 maart 2018 geweigerd door het Commissariaat-generaal. Jullie gingen hiertegen niet in beroep. Zonder het land te hebben verlaten, diende u op 21 september 2022 een **derde verzoek om internationale bescherming** in, samen met uw moeder. Uw moeder verklaarde haar verzoek te baseren op dezelfde problemen die ze reeds eerder aanhaalde. Zou ze in Bosnië-Herzegovina een huis hebben en nog jong zijn, dan zou ze niet naar België gekomen zijn. Uw moeder heeft geen documenten, geen nationaliteit, geen geld, en wordt als Roma gediscrimineerd. U en uw moeder zijn ziek en ze kan geen medische behandeling betalen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de verklaringen van uw beide ouders in het kader van vorige verzoeken en de vaststellingen van de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal die u bij uw verschillende verzoeken hebben ontmoet, blijkt immers dat u er niet toe in staat bent op zelfstandige wijze verklaringen af te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd besloten dat uw huidige verzoek, net als uw vorige verzoek, samen zal worden behandeld met dat van uw moeder, die op dezelfde dag samen met u een verzoek om internationale bescherming indiende. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de verklaringen van uw moeder wordt besloten dat u uw verzoek integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw moeder in het kader van haar huidige verzoek. Het derde verzoek van uw moeder werd niet-ontvankelijk verklaard, op basis van de volgende motieven:

[...]

Bijgevolg is ook uw verzoek niet-ontvankelijk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoekster, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 289 021, is de moeder van verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 289 019. Verzoeker, meerderjarig, beroept zich op dezelfde asielmotieven als verzoekster en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen zijn genomen, zijn gebaseerd op identiek dezelfde motieven. In het verzoekschrift van verzoeker wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoekster nagenoeg integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In een nagenoeg identiek enig middel voeren verzoekster en verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/5ter en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de redelijke termijneis, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster en verzoeker ontwikkelen hun enig middel vooreerst als volgt:

“1. Door verzoeker werd op 21 september 2022 een volgend verzoek tot internationale bescherming ingediend, waarna het verzoek tot internationale bescherming op 1(7) januari 2023 werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 9 februari 2023 wordt de beslissing genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het volgend verzoek tot internationale bescherming moet worden afgewezen.

Deze beslissing is gebaseerd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, waarbij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer een volgend verzoek om internationale bescherming werd ingediend en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet.

Een beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet moet echter worden getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden (artikel 57/6, § 3, vierde lid Vreemdelingenwet).

Deze termijn werd niet gehonoreerd door verweerder, waardoor een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot internationale bescherming werd genomen in strijd met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet.

Door de bestreden hierop alsnog te baseren, schendt verweerder artikel 57/6, § 3, vierde lid Vreemdelingenwet.

3. Bovendien schendt een dergelijke beslissing, waarbij de beslissing werd genomen tot het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet ondanks het duidelijk overschrijden van de termijn van tien werkdagen, de redelijke termijneis, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De wetgever heeft voorzien dat er binnen tien werkdagen reeds een beslissing moet worden genomen indien met dit verzoek niet-ontvankelijk wil verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Deze termijn is, derhalve, kort.

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Er dient derhalve te worden aangenomen dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de wettelijk vereiste termijn van tien werkdagen niet kon worden gerespecteerd.

Verzoeker verwijst in deze context tevens naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

[...]

De verzoekende partij mag erop vertrouwen dat, na een termijn van vijftien werkdagen, zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° Vreemdelingenwet. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, [...].

Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, gelet op uitblijven van een beslissing door de bevoegde overheid binnen de wettelijke termijn van tien werkdagen.

Door echter alsnog de aanvraag van verzoeker als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, ondanks de wettelijk vereiste termijn van tien werkdagen, schendt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.”

Verzoekster en verzoeker geven vervolgens een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht en verwijten de verwerende partij andermaal dat niet wordt uiteengezet waarom de wettelijk voorziene termijn niet kon worden gerespecteerd: *“Hierdoor schendt de verwerende partij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet gelezen met de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.”*

Verder voeren verzoekster en verzoeker het volgende aan:

“5. In beginsel bestaat er een recht van een verzoeker om internationale bescherming tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud.

Artikel 57/5ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoeker minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.

In bepaalde gevallen kan geen persoonlijk onderhoud plaatsvinden. De uitzonderingen op deze regel zijn opgenomen in Artikel 57/5ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Zulks is onder meer het geval indien: “(...)”. (artikel 57/5ter, §2, 3° van de Vreemdelingenwet)

Het woord “kan” wijst op een discretionaire bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om al dan niet verzoeker uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud. Bijgevolg dient het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn beslissing hieromtrent te motiveren indien toepassing wordt gemaakt van deze bepaling.

De bestreden beslissing bevat evenwel geen enkele motivering op dit punt, waardoor de formele motiveringsverplichting wordt geschonden. In het derde middelonderdeel wordt bovendien het belang toegelicht van dergelijk onderhoud, zodoende dat het de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toekomt om hierover uitgebreid te motiveren.”

Verzoekster en verzoeker geven opnieuw een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht en besluiten: *“Een schending dringt zich daarom op van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, samengelezen met artikel Artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet.”*

Vervolgens betwisten verzoekster en verzoeker dat de bestreden beslissingen rechtsgeldig werden genomen en zijn zij het oneens met de redenen waarom hun verzoeken om internationale bescherming eerder werden geweigerd. Zij legden daarom bijkomende verklaringen af in het kader van hun volgend beschermingsverzoek. Andere mogelijkheden dan het afleggen van bijkomende verklaringen (en het overmaken van bijkomende documenten) hebben zij niet om de commissaris-generaal ervan te overtuigen dat hun vluchtmotieven wel degelijk oprecht zijn. Het is volgens hen aan de verwerende partij om deze verklaringen zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Een loutere verwijzing naar eerder genomen, definitieve, beslissingen kan niet als afdoende worden beschouwd. De mogelijkheid moet immers bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen en/of documenten die een verzoeker overmaakt.

Vervolgens stellen verzoekster en verzoeker dat zij aangaven, bij een terugkeer naar Bosnië-Herzegovina, in een toestand van grote materiële deprivatie terecht te zullen komen. Zij hebben geen (identiteits-)documenten van Bosnië-Herzegovina, hetgeen volgens hen niet wordt tegengesproken in de bestreden beslissingen. Zij hebben evenmin enig vermogen waarop zij kunnen terugvallen, waardoor zij niet in staat zijn om zonder tussenkomst van de nationale overheid een menswaardig leven te kunnen opbouwen. Verzoekster geeft aan gedurende een periode van meer dan twintig jaar in België te verblijven en steeds gekend geweest te zijn onder dezelfde identiteitsgegevens, hetgeen de stelling in de ten aanzien van haar genomen bestreden beslissing tegensprekt dat zij geen duidelijkheid zou scheppen over haar identiteit. Verzoeker van zijn kant werpt op dat hij als minderjarige in België is toegekomen en steeds bij zijn moeder heeft verbleven en door haar wordt opgevangen aangezien hij zelf verstandelijk beperkt is. Dat verzoeker met een mentale handicap kampt, werd namens verzoekster, zijn moeder, aangehaald. Hierdoor was het onder meer niet mogelijk om een persoonlijk onderhoud met verzoeker te hebben. Door alle betrokkenen werd verzoekers mentale handicap bevestigd. Verzoeker en verzoekster verlieten sinds hun aankomst in België het land niet meer en verzoeker is volledig afhankelijk van verzoekster. Verzoekster kan in België beroep doen op een sociaal netwerk om in haar levensonderhoud te voorzien. Dit netwerk ontbreekt haar in Bosnië-Herzegovina. Verzoekster kampt daarnaast met medische problemen, zoals vermeld in de ten aanzien van haar genomen bestreden beslissing. Verzoekster en verzoeker dreigen, gelet op het voorgaande, mede door het gebrek aan enig identiteitsdocument, bij een terugkeer naar Bosnië-Herzegovina in een toestand van een grote materiële deprivatie terecht te komen (in strijd met artikel 3 van het EVRM). Luidens de verzoekschriften behoren

zij bovendien tot de Roma-minderheid, de armste groep in Bosnië-Herzegovina. Onder verwijzing naar twee artikelen, gevoegd bij de verzoekschriften, wordt aangehaald dat Roma worstelen met armoede en achterstelling en dat zij worden geconfronteerd met uitdagingen van discriminatie en isolatie. Gewezen wordt op armoede op het platteland, intergenerationele armoede, discriminatie, gebrek aan papieren en huisvestingsproblemen.

Omwille van bovenvermelde redenen, menen verzoekster en verzoeker dat zij wel degelijk dermate in het oog lopen dat zij bij een terugkeer naar Bosnië-Herzegovina een gegronde vrees hebben voor vervolging of een reëel risico lopen op ernstige schade. Minstens maakt dit de kans aanzienlijk groter dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komen.

3.1.2. Verzoekster en verzoeker vragen de Raad op basis van het voorgaande in hoofddorde om “*de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen en te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden*” en in subsidiaire orde om “*de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen en te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen, dan wel de subsidiaire bescherming toe te willen kennen*”.

3.2. Stukken

Bij de voorliggende verzoekschriften zijn de volgende bijkomende stukken, met vermelding van de weblink, gevoegd:

- The Borgen Project, “*Romani poverty in Bosnia and Herzegovina*”, 12 juli 2020 (stuk 3);
- Amnesty International, “*Human rights on the margins Roma in Europe briefing*” (stuk 4).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

De vraag om de bestreden beslissingen te schorsen is te dezen niet dienstig. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal immers slechts bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Bovendien wordt met voormelde vraag schromelijk voorbij gegaan aan het gestelde in artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt. De aangevoerde

schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

In de mate dat verzoekster en verzoeker aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient eveneens te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster en verzoeker niet de minste toelichting geven op welke wijze zij de artikelen 48 tot en met 48/6 van de Vreemdelingenwet geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven, doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het Verdrag van Genève *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Wat betreft de artikelen 48/3 en 48/4 kan dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 3.3.2.

3.3.4. Verzoekster en verzoeker verwijten de verwerende partij vooreerst dat, ondanks dat de termijn van tien werkdagen om een beslissing te nemen, zoals voorzien in artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, werd overschreden, toch werd besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun volgende verzoeken om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoekster en verzoeker mag, nadat de voormelde termijn is verstreken, aldus niet langer worden besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek om internationale bescherming. Zij kunnen in dit betoog echter hoegenaamd niet worden gevolgd.

De Raad wijst er in dit kader op dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat noch de voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch enig ander wetsartikel voorziet in een sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende volgend verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling en met toepassing van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1, van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn *in casu* geen tien dagen, doch dertig dagen betreft. Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee en verzoekster en verzoeker kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun stelling dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal niet langer bevoegd/gemachtigd zou zijn om een verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk te beschouwen.

Verzoekster en verzoeker tonen, waar zij stellen dat de redelijke termijn zou zijn overschreden, verder in het geheel niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren van het gegeven dat hun verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kunnen namelijk niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure, nu zij hierdoor langer bescherming genoten tegen de beweerde vervolging en ernstige schade en aanvullende stukken konden verzamelen ter staving van hun verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming toe te kennen, louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Mede gelet op het voorgaande, tonen verzoekster en verzoeker evenmin aan dat of op welke wijze het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat de door het bestuur bij een rechtzoekende gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden

gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoekster en verzoeker tonen met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maken een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel ook niet worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoekster en verzoeker tonen, gelet op het voormelde, op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn.

Mede gelet op de voormelde vaststellingen, kunnen verzoekster en verzoeker verder niet worden gevolgd waar zij poneren dat, en kan niet worden ingezien waarom, de motiveringsplicht in hoofde van de verwerende partij te dezen de verplichting met zich zou meebrengen om uitdrukkelijk aan te geven waarom de termijn, bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, niet kon worden gerespecteerd en werd overschreden.

3.3.5. Verzoekster en verzoeker kunnen evenmin worden gevolgd waar zij trachten te laten uitschijnen dat de verwerende partij ertoe gehouden zou zijn om, wanneer de commissaris-generaal ervoor opteert om een verzoeker om internationale bescherming die een volgend verzoek indient niet (opnieuw) op te roepen voor een persoonlijk onderhoud, expliciet te motiveren waarom hiervoor wordt geopteerd. Zij gaan met dit betoog immers voorbij aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van diezelfde wet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet, niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Uit het voormelde wetsartikel blijkt genoegzaam dat de reden die ten grondslag lag van de beslissing van de verwerende partij om verzoekster en verzoeker niet opnieuw te horen eruit bestaat dat de commissaris-generaal van oordeel was dat hij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door hen ten overstaan van de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dat de verwerende partij bijkomend had moeten motiveren waarom hij dit oordeel toegedaan was, wordt daarbij niet vereist en kan noch op grond van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch op basis van de motiveringsplicht worden aangenomen.

Verzoekster en verzoeker zelf tonen in dit kader bovendien op generlei wijze aan dat of waarom de verwerende partij hen *in casu* had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Zij duiden ook niet concreet wat zij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel hadden willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin tonen zij aan dat waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motiveringen en beslissingen of op de beoordeling van de voorliggende verzoeken om internationale bescherming.

Ten andere, uit de lezing van de administratieve dossiers blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zowel van verzoekster als verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen (administratieve dossiers, verklaringen volgend verzoek *d.d.* 13 januari 2023). De Raad stipt in dit verband vooreerst aan dat aan verzoeker, die gelet op zijn mentale beperking niet in staat is op zelfstandige wijze verklaringen af te leggen in het kader van zijn volgend beschermingsverzoek, steunmaatregelen werden verleend en dat werd besloten dat zijn huidig verzoek, net als zijn vorig verzoek, samen zal worden behandeld met dat van verzoekster, zijn moeder, die op dezelfde dag samen met hem een volgend beschermingsverzoek indiende en die wel degelijk terdege werd gehoord. Uit haar 'verklaring volgend verzoek' blijkt immers dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij de nieuwe elementen in het kader van de beide

volgende verzoeken op nuttige wijze naar voor kon brengen. Ten overvloede merkt de Raad op dat ook van verzoeker op 13 februari 2023 een verklaring volgend verzoek werd afgenomen, waarin hij wijst op zijn mentale problemen en waarin staat opgetekend dat verzoeker niet kan antwoorden met volzinnen en altijd verwijst naar zijn moeder.

3.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit de verzoekschriften blijkt dat verzoekster en verzoeker deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3.7. Verzoekster en verzoeker dienen een beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal, getiteld *“niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”* van 9 februari 2023, waarbij hun derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen heeft verzoekster naar aanleiding van het huidig, derde, verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, in aanmerking komt. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat verzoeker zijn derde verzoek integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door verzoekster in het kader van haar huidig, volgend, verzoek. Bijgevolg werd ten aanzien van verzoeker een volgbeslissing genomen, waarin de motieven van de beslissing, genomen in hoofde van verzoekster, in het kader van diens derde verzoek om internationale bescherming integraal werden hernomen en waarna wordt besloten dat ook zijn volgend verzoek niet-ontvankelijk is.

3.3.8. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of

wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

3.3.9. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoekster en verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, in aanmerking komen. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster en verzoeker hiertoe in gebreke blijven. Uit de lezing van de verzoekschriften blijkt weliswaar dat zij het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het uiten van procedurele kritiek, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

3.3.9.1. Verzoekster en verzoeker betogen, na een theoretische uiteenzetting te hebben gegeven, dat de mogelijkheid moet bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen en documenten die zij overmaken, en menen dat de commissaris-generaal dit uitgangspunt niet deelt doordat hij uitgebreid verwijst naar de eerdere beslissingen die definitief geworden zijn. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen wel degelijk op pertinente wijze aangeeft: *“Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw vorige verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat u, net als bij uw eerste verzoek, geen duidelijkheid verschaftte over uw werkelijke identiteit, uw verblijfplaatsen en uw verzoeken in andere landen (waarbij u zich trouwens bediende van een andere identiteit en in het bezit was van identiteitsdocumenten) en u intentioneel trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden. Er werd geen geloof gehecht aan uw verklaringen omtrent het ontbreken van identiteitsdocumenten en u toonde geenszins aan dat het voor u onmogelijk zou zijn om identiteitsdocumenten van Bosnië-Herzegovina te verkrijgen. Voorts werd er opgemerkt dat mogelijke gevallen van discriminatie van Roma binnen de Bosnische context in het algemeen niet beschouwd konden worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en er ook geen sprake was van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zelfs indien het aannemelijk was dat u bij terugkeer naar Bosnië problemen zou kennen met de Servische bevolking, dan nog werd vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte dat u voor eventuele problemen in geval van een terugkeer naar Bosnië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Bosnië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. U tekende tegen deze beslissing geen beroep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.”*

Gelet op het feit dat de beslissingen van de commissaris-generaal in het kader van de vorige verzoeken om internationale bescherming niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze inderdaad als vaststaand worden beschouwd. In de mate dat verzoekster hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen hiervan, wijzigt dit hier niets aan en zijn deze niet van aard afbreuk te kunnen doen aan de gedane vaststellingen. Verzoekster gaf uitdrukkelijk en ondubbelzinnig aan dat zij nog steeds asiel aanvraagt *“vanwege dezelfde problemen die ik in mijn eerdere aanvragen aanhaalde”* (verklaring volgend verzoek

d.d. 13 januari 2023, punt 17). Zij haalt aan in Bosnië niets meer te hebben, geen rechten, geen huis, geen documenten, geen nationaliteit, geen geld. Zij en haar zoon zijn ziek en zij kan geen medische zorgen betalen (*ibid.*, punten 20 en 24).

De Raad benadrukt in dit kader, en waar verzoekster en verzoeker betogen dat zij de mogelijkheid moeten hebben de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen door het bijbrengen van nieuwe verklaringen en documenten, dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “*nieuw*” zijn in de zin dat zij “*de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt*”, m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen, gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komen. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster en verzoeker in het kader van hun huidig, volgend, verzoek geen dergelijke elementen aanbrengen. In tegenstelling tot hetgeen zij voorhouden in hun verzoekschriften, blijkt uit de bestreden beslissingen dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de door hen in het kader van hun huidig verzoek bijgebrachte elementen en heeft uiteengezet om welke reden deze niet worden aanvaard. Zo stelt de commissaris-generaal, met verwijzing naar verzoeksters verklaringen, vast dat zij zich louter beroept op dezelfde problemen die zij reeds eerder aanhaalde en dat zij verklaarde geen nieuwe elementen te hebben. De Raad wijst erop dat, zoals de commissaris-generaal eveneens aangeeft, verzoekster in het kader van het huidig beschermingsverzoek geen enkele verklaring aflegde of geen enkel document neerlegde om de vaststellingen aangaande haar identiteit, nationaliteit en verblijfplaatsen, die bij haar vorige verzoeken werden gemaakt, om te keren en waardoor deze vaststellingen onverkort blijven gelden.

3.3.9.2. Betreffende verzoeksters verklaringen dat zij geen geld en huis heeft in Bosnië-Herzegovina en dat zij al meer dan twintig jaar in België verblijft, wijst de Raad erop dat dit motieven zijn die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België of het loutere feit geen geld of huis te hebben in Bosnië-Herzegovina. Socio-economische overwegingen en problemen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekster en verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hun hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoekster en verzoeker bij terugkeer naar Bosnië-Herzegovina zullen worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hen onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren.

3.3.9.3. Waar verzoekster betoog voert dat zij steeds gekend is geweest onder dezelfde identiteitsgegevens, wijst de Raad er opnieuw op dat verzoeksters “*vorige verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat u, net als bij uw eerste verzoek, geen duidelijkheid verschaftte over uw werkelijke identiteit, uw verblijfplaatsen en uw verzoeken in andere landen (waarbij u zich trouwens bediende van een andere identiteit en in het bezit was van identiteitsdocumenten) en u intentioneel trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden. Er werd geen geloof gehecht aan uw verklaringen omtrent het ontbreken van identiteitsdocumenten en u toonde geenszins aan dat het voor u onmogelijk zou zijn om identiteitsdocumenten van Bosnië-Herzegovina te verkrijgen.*” Verzoekster slaagt er met voormeld algemeen, niet onderbouwd betoog, dat zij steeds gekend is geweest onder dezelfde identiteitsgegevens, niet in deze vaststaande beoordeling in een ander daglicht te stellen.

3.3.9.4. Waar verzoekster en verzoeker stellen dat zij geen identiteitsdocumenten hebben en dat zij mede hierdoor bij een terugkeer in een toestand van grote materiële deprivatie zullen terechtkomen, stipt de Raad aan dat verzoekster in het verleden wel degelijk in het bezit was van Bosnische identiteitsdocumenten (administratief dossier verzoekster, notities persoonlijk onderhoud d.d. 20 december 2017, p. 3 en notities persoonlijk onderhoud d.d. 7 februari 2018, p. 3), dat er blijkens de eerdere

vaststaande beoordelingen geen geloof gehecht kon worden aan haar verklaringen omtrent het ontbreken ervan en dat zij tot op heden nog steeds niet aantoonde dat het voor haar onmogelijk zou zijn om identiteitsdocumenten van Bosnië-Herzegovina te verkrijgen. De Raad stelt vast dat verzoekster, die reeds twintig jaar in België verblijft, nergens een begin van bewijs aanlevert waaruit kan blijken dat zij substantiële, concrete pogingen heeft ondernomen tot het verkrijgen van nieuwe identiteitsdocumenten bij de instanties van Bosnië-Herzegovina voor haar en verzoeker.

3.3.9.5. Waar verzoekster en verzoeker in hun verzoekschriften opwerpen dat zij bij een terugkeer naar Bosnië-Herzegovina vrezen onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede, waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften kunnen voorzien en waarbij zij bovendien vrezen geïsoleerd te worden omwille van hun Roma-etniciteit, werpt de Raad op dat dit een louter blote bewering betreft en dat het aspect discriminatie reeds werd beoordeeld in de eerdere verzoeken, alsook in de huidige verzoeken en zij thans geen concrete elementen aanleveren die de conclusies die toen en nu getrokken werden, kunnen ontkrachten of weerleggen. De Raad stelt vast dat verzoekster en verzoeker niet verder komen dan een loutere verwijzing naar algemene informatie. Zij verwijzen desbetreffend naar twee internetartikelen die zij als bijlage bij hun verzoekschriften voegen (stukken 3 en 4). De Raad wijst er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet beschouwd kan worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster en verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komen. De Raad onderstreept dat een loutere verwijzing naar algemene artikelen niet volstaat om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat, of dat het hen in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Verzoekster en verzoeker dienen zulks *in concreto* aan te tonen, alwaar zij echter in gebreke zijn gebleken.

3.3.9.6. Tot slot beroepen verzoekster en verzoeker zich op hun medische problemen. De Raad stipt aan dat verzoekster in het kader van huidig beschermingsverzoek enkele documenten neerlegde waaruit blijkt dat zij lijdt aan een hoofdtremor en gehoorproblemen en dat voor verzoeker geen medische documenten werden aangeleverd. Er dient te worden opgemerkt dat zij geheel niet aannemelijk maken dat de medische problemen in hun hoofde vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zouden riskeren. Evenmin tonen zij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dienen te richten tot de geëigende procedure.

3.3.10. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet aan de orde en worden er geen nieuwe elementen of feiten door verzoekster en verzoeker neergelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komen. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekster en verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun (volgende) verzoeken om internationale bescherming.

3.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Hoger werd reeds vastgesteld dat uit het administratief dossier van verzoekster blijkt dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig (volgend) verzoek en dat van verzoeker toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen en dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen luidens artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.12. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

3.3.13. Waar verzoekster en verzoeker vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekster en verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS